Zločin u pyšného syslíka, próza která si z jednatřicátého Trapsavce odvezla nejvyšší ocenění, vás zavede na jeden velmi zvláštní soudní proces. Soutěž běžela úspěšně dál, slavnostní oheň se na Slunečnou paseku u Pelhřimova vrátil po několika letech, hrál na něm Lístek i Tony Linhart.
Příjemné čtení **ZLOČIN U PYŠNÝHO SYSLÍKA** „Zahajuju odročený jednání stát Brdy versus tramp Čolek ve věci incidentu na osadním fleku T.O. Pyšnej syslík“

Soudce Klinč se pohodlně rozkejval na svým houpacím pařezu, spokojeně se rozhlíd po obecenstvu a vychutnával si napjatý ticho, při kterým byste slyšeli i chrousta krknout.

Byl to velkej případ. Několik desítek chlapů a ženskejch v zeleným sešlo toho dne s hřebenů a zaplnilo malou loučku v očekávání velkolepýho představení. Mačkali se na celtách, kamenech, vyvrácenejch stromech i jen tak v trávě, s hlavou podepřenou báglama. I já. Netušil jsem tenkrát, že moje role v týhle frašce, nebo spíš vteřinovej štěk, bude jednou provždycky jednou z nejvýraznějších v dějinách trampskýho práva. Zatím jsem jen potichu seděl a po očku mrkal na Sandyho, jak rezignovaně sloupává kůru s borovýho kmene obhajoby.

Před dvěma tejdny zmizela z boudy T.O. Pyšnej syslík legendární plechovka Trenčianskýho párku s fazulou. Její cena byla nevyčíslitelná. Podle tradovaný pověsti byla jednou z dvojice plechovek, podávanejch při slavnostním rautu u příležitosti předání okupovanejch území Jince pod brdskou samosprávu. Byla nedotčená. Bejvalej jinskej protektor tehdy spěšně opustil slavnost hned potom, co ochutnal první z nich. Tak přesně tahle konzerva se našla v Čolkově báglu jen pár hodin potom, co Pelargón, šerif Pyšnejch syslíků, zjistil její zmizení.

„Je obhajoba připravena?“, štěknul Klinč.

Sandy na chvíli přestal rejpat borovou kůru a skrz zuby procedil cosi, co na jednu stranu mohlo bejt přitakání, ale taky například citoslovce, kterým dáváme najevo přání, aby nám lidstvo jako celek vlezlo na záda. Slušně řečeno. Tenhle případ byl ztracenej dřív, než vůbec začal.

„Obžaloba?“

Ze svýho místa vyskočil Esóes. Divnej týpek. Koupil kdysi dělovku od výčepního Klouba těsně potom, co si v jedenáct večer objednal v narvaný hospodě dvě deci sody. Zůstalo mu sotva devět pornmobile.online zubů, a to ještě ne kompletních. Tři krátký, tři dlouhý a tři krátký. Vod tý doby je to prostě Esóes.

„Jistě, ctihodnosti!“

Na to, že měl v hubě bordel jak po bombardování Drážďan, artikuloval docela slušně. Litr slin se nicméně zastavil na metr od soudce. Klinč přivřel oči, napočítal do desíti, pohlídl krátce na Esóese a dopřál si na uklidnění ještě malou násobilku. Pak pokračoval.

„Proces probíhá bez přítomnosti obžalovanýho, kterej je i nadále v péči léčitelů potom, co se pokusil o sebevraždu konzumací piva značky jihlavský Ježek. Obžaloba předvede svýho dalšího svědka.“

Už včera vypovídal Frigo, tramp jak ze žurnálu. Vyfešákovanej v zachovalým batldresu, na hlavě vzorovou čapku a plnovous, před kterým by se i ortodoxní muslim závistí pokřižoval. Těžko říct kolik mu mohlo bejt. Možná pětatřicet, ale klidně taky padesát. Dosvědčil, že viděl Čolka vycházet ze srubu Syslíků a zdrhat někam k Valdeku, kde ho taky večer chytli. Teď seděl vedle mě. V jeho tváři nebylo vůbec nic. Žádnej výraz, žádná emoce. Jen v pěstech pevně svíral koženej řemínek, na jehož konci bylo uvázaný to nejkrásnější psisko, který jsem v životě viděl. Šedý nitky v jinak černočerný srsti se stříbrně leskly, aniž by tlumily respekt ze svalů, chvějících se při každým nádechu.

„Předvolávám Pelargóna, šerifa T.O. Pyšný syslík,“ zajódloval rozjařeně Esóes, jistej si drtivým a rychlým vítězstvím.

Pelargón předstoupil, vztyčil prostředník k přísaze a dopad ztěžka na poleno pro svědky. Jeho oči dodávaly tváři výraz melancholickýho baseta. Jinejma slovama byl vykropenej jak letní asfaltka.

„Takže šerife, můžeš nám říct, co se stalo dne 18. května tohohle roku okolo čtvrtý odpoledne?“

„Jo, to můžu“.

Pelargón měl ve srubu pod kavalcem štos starejch brakovejch sešitů, ze kterejch moc dobře věděl, že má odpovídat jen na to, na co je tázán a na nic jinýho.

„Ehm,“ Esóes se poprvý trochu orosil, „tak nám to sim tě řekni. Stručně a v kuse.“

„No, Čolek přitáh asi tak ve čtvrt na pět. Byl jsem zrovna v boudě a dával to tam trochu do pořádku. Čolek strčil kebuli dovnitř a že prej by se chtěl mrknout na plechovku. Dělal to vždycky když šel kolem.“

„Nikdy se nezapomněl na ni podívat?“ zablesklo se Esóesovi v očích.

„Pokud vim, nikdy. Říkal, že je to kus trampský historie. Pokaždé ji chvíli vochmatával, pak se zved a šel dozadu jako dík nařezat pár polen na večerní oheň.“

„Co bylo dál?“

„No, řek jsem, že mu k tý pixle asi těžko řeknu něco novýho a ať se s ní mazlí klidně sám. Ale ať se zdekuje do deseti minut, poňádž pak se tam hodlám mazlit já se Zubatou Méry. Potom jsem vypad a nechal ho tam.“

„Potkal jsi ve vokolí někoho jinýho?“

„Jo, u potoka jsem narazil na Friga s tim jeho čoklem.“

„Potkals ho u vás někdy dřív?“

„No jasně, vídáme se celkem pravidelně. Frigo je fajn kluk a dobrej kámoš. Řek jsem mu, ať na mě počká v boudě, že sem hned zpátky. Šel napřed. Když sem se vrátil, bublala mu už v ešusu na vohni voda. Tak jsem šel dovnitř pro čaj a tam zjistil, že plechovka je fuč.“

Esóes se vítězoslavně zadíval do publika.

„Ta plechovka, která bude jen o pár hodin později nalezena v Čolkově uzdě! Svědek je tvůj, kamaráde,“ ušklíbl se na Sandyho.

Sandy jen mávl rukou. Už včera zkoušel rozbít svědectví lidí, kteří honili Čolka v lesích, chlápka, co s nim seděl u ohně a kterýmu se Čolek svěřil, že dostal to, co chtěl a nakonec i výpověď samotnýho Friga. Nenašel jedinou skulinku, jediný slabý místečko. Sám přestával věřit, že je Čolek nevinej. Horší už to bejt nemohlo. Aspoň to tak vypadalo.

Jenže tohle Esóesovi nestačilo. Potřeboval ukázat, že Čolek je vyvrhel, zrádce trampskýho hnutí, bez nároku na soucit. Zíral někam do nebe, ruce sepjatý za zádama. Kolem rtů se mu rozbíhaly vrásky divnýho úsměvu. Mlčel snad minutu. Pak to přišlo.

„Předvolávám slečnu Terezu Braunovou.“

Vypukl chaos. Tereza Braunová! Dcera mizery Brauna. Klenot v jinak zavšiveným životě nenáviděnýho hajnýho, jehož řádění ukončilo teprve uznání svrchovanosti brdskejch území středočeským hejtmanstvím a už naznačený stažení vojsk ze spornejch území okolo Jinců. Je to dávno. Ale stovky trempířů se dodnes budí hrůzou, když si vzpomenou na Brauna. Brauna a jeho psa, bestie z krve vlků. Nikdy nikdo ho neslyšel štěknout. Ale každýmu, jednomu každýmu kterej tu sedíme, vstávaj dodneška vlasy hrůzou, když ve snu slyšíme jeho vytí. Znělo to jako jekot, nářek, děsivej pláč malýho dítěte.

Klinč zuřivě bušil kančí lebkou do dutýho dubu ve snaze uklidnit rozběsněný obecenstvo. Tereza kráčela uličkou, s pohledem pěvně upřeným před sebe. Jizvy na srdcích těch, kdož se odvážili přiblížit k hájovně, aby v jejích večerních obrysech našli to jediný rozsvícený okno a v

něm siluetu, která trhala i ty nejpevnější kamarádství, se začaly znova otvírat. Kdyby myšlenky měly tu moc, byla by za těch pár desítek metrů asi 84x "zhýčkaná" a 68x spálená na prach - přesně podle poměrnýho zastoupení mužskýho a ženskýho elementu v publiku. Starej Cvrček si po pětačtyřiceti letech votřel skla na brejlích. Jedinej Esóes tam stál a nemyslel na ni. V hlavě jen svůj triumf, vychutnával si tu chvilku do poslední setinky každičký vteřiny.

„Uveďte svý jméno a vztah k obžalovanýmu."

„Tereza Braunová. Jsem přítelkyně Lukáše Mališky."

„Mohla byste svou odpověď formulovat jinak? Tak, aby jí tady porozuměl skutečně každý?"

„Jsem Čolkova roštěnka."

Nad loučkou se z desítek hrdel vydral nesourodej řev. Vynesení rozsudku bylo stanoveno na devátou hodinu třetího dne.

---

Klinč seděl na svým houpacím pařezu. Nechyběl skoro nikdo ze včerejška. Naopak - byla tu spousta novejch ksichtů. Nikdo si nechtěl nechat rozsudek ujít. Sandy s hlavou v dlaních na svý kládě. Esóes s dychtivě rozzářenýma očima. Byl tu Pelargón. Střízlivej. Byl tu Frigo. A byl jsem tu já. Terezu jsem neviděl.

Sem si jistej, že to Klinč neměl jednoduchý. Znal Čolka od malička. Zažil ho jako mimino zabalený do uzdy. Do tý samý, ze který před pár dny vytáhli tu pitomou pixlu. Nebylo jednoduchý odsoudit kluka, kterýho znáte od narození, k mimobrdskýmu vyhoštění. A tohle nevypadalo na pár let. Smrdělo to doživotím.

Nad loukou bylo ticho. A možná ani to ne. Zkrátka nic, co by mohlo byť nepatrně rušit slova, který měly každou chvíli přijít. Klinč se rozhodl. Pomalu si stoupnul a rozhlíd se po nás. Snad ani zašustění látky jste nezaslechli, když se začali zvedat všichni ostatní?

Měl jsem oči jen pro soudce. A vlastně si ani nevzpomínám, že bych v první chvíli cejtil, jak mi pod podrážku vklouzla packa Frigova psa. Došlápl jsem. Nezaštěkal. Nezakňučel. Zavyl. Byl to zvuk z našich snů. Naše noční můra. Znělo to jako jekot, nářek, děsivej pláč malýho dítěte.

---

Proces s hajným Braunem alias Frigem proběhl asi za dva měsíce. Nevim, nebyl jsem tam. Nemusel jsem. I bez toho jsem si dal všechno dohromady. Viděl jsem v duchu "kamaráda Friga", jak potom, co potkal Pelargóna, došel klidně k boudě Pyšnejch syslíků a zatímco Čolek vzadu řezal dříví, v klidu podstrčil pixlu do jeho uzdy. Pak stačilo zařídit, aby ho chytli dřív, než na ni přijde sám.

Pochopil jsem, co myslel Čolek tím, že dostal co chtěl. Žádná plechovka není nic proti Tereze.

Braun si prej vzal na proces svůj starej mundůr. Už bez plnovousu, stál tam po boku se psem, ve kterým teprve teď někteří poznávali monstrum, který měli vždycky raději daleko za zády než před očima. Nedal najevo žádnou lítost. Zuřil. Nenáviděl trampy celej život. Chápu ho, bylo těžký se smířit s tim, že bude mít jednoho z nich za zeťáka? **Zlatý Trapsavec 2005**
**Jaroslav Jaroos Pagáč**